

Sygn. akt II Ka 765/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Sędziowie:	Sędzia SO Agnieszka Karłowicz Sędzia (del.) Paweł Mądry (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut - Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniach 08 stycznia 2020 r. i 27 lutego 2020 r. sprawy

D. S.

oskarżonego o czyny z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 24 lipca 2019 r. sygn. akt II K 221/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 9 wyroku;
2. obniża do 4 (czterech) lat karę pozbawienia wolności za popełnienie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 2 wyroku;
3. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
4. obniża do kwoty 30.000 (trzydziestu tysięcy) zł wysokość nawiązki zasądzonej w pkt 4 wyroku od oskarżonego na rzecz M. H.;
5. obniża do kwot po 10.000 (dziesięć tysięcy) zł wysokość wszystkich nawiązek orzeczonych od oskarżonego w pkt 5 wyroku;

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych:

- K. W.

- M. W.

- M. H.

kwoty po 1.008 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł tytułem opłaty za obie instancje i kwotę 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze;

V. zwalnia oskarżycielkę posiłkową K. W. od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze związanych z jej udziałem w sprawie, określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 765/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 27 lutego 2020 r. w sprawie II K 221/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		D. S.	wysokość odszkodowania i	pismo (...) SA	k. 770, k. 774

			zadośćuczynienia wyplacona pokrzywdzonym przez zakład ubezpieczeń w związku z zaistniałym wypadkiem		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	pismo (...) SA	pismo zostało sporządzone przez uprawniony podmiot w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, nie zostało zakwestionowane przez strony

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 2 kk w zw. z art. 46 § 1 i 3 kk oraz art. 47 § 1-5 kk poprzez bezzasadne zasądzenie na rzecz M. H. i K. W. niewspółmiernie rażąco wysokich nawiązek w kwocie po 100 tys. złotych w sytuacji kiedy osoby te są jedynie osobami bliskimi dla zmarłej pokrzywdzonej J. H. a nie pokrzywdzonymi oraz w sytuacji kiedy z ustaleń Sądu nie wynika ażeby sytuacja życiowa tych osób w skutek śmierci pokrzywdzonej uległa znacznemu pogorszeniu oraz w sytuacji gdy Sąd niestosował w tej mierze przepisów prawa cywilnego oraz nie zważał na to, że nawiązki w tej wysokości spowodowałyby uszczerbek dla niezbędnego utrzymania oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- zarzut częściowo został oparty na błędnych założeniach;</p> <p>- w pierwszej kolejności należy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie zastosował w stosunku do M. H. i K. W. przepisu art. 47</p>		

kk, zatem zupełnie bezpodstawne jest podniesienie w tym zakresie naruszenia tego przepisu prawa materialnego;

- obrońca naruszenia przepisu art. 46 kk upatruje w zasądzeniu na rzecz M. H. i K. W. rażąco wysokich nawiązek w sytuacji gdy:

1) M. H. i K. W. nie są pokrzywdzonymi w sprawie,

2) sytuacja życiowa M. H. i K. W. nie uległa znacznemu pogorszeniu wskutek śmierci J. H.

3) Sąd Rejonowy zasądzając nawiązki nie zastosował przepisów prawa cywilnego,

4) wysokość nawiązek spowoduje uszczerbek dla niezbędnego utrzymania oskarżonego.

Oceniając opisane wyżej tezy należy jednoznacznie stwierdzić, że w przypadku śmieci pokrzywdzonego przesłanką zasądzenia w trybie art. 46 § 2 kk nawiązki na rzecz osoby najbliższej dla pokrzywdzonego jest ustalenie, że śmierć pokrzywdzonego wywołała znacznie pogorszenie sytuacji życiowej osoby mu najbliższej. Z tych względów bez znaczenia dla zasądzenia nawiązki w tym trybie są rozważania obrońcy, czy M. H. i K. W. mają status pokrzywdzonego czy osoby najbliższej pokrzywdzonemu.

Obrońca, nie kwestionując faktu, że M. H. i K. W. są „osobami najbliższymi” w rozumieniu art. 46 § 2 kk dla zmarłej J. H., w uzasadnieniu apelacji stwierdził, że z ustaleń Sądu Rejonowego nie wynika, aby sytuacja życiowa tych osób, na skutek śmierci J. H., uległa znaczeniu pogorszeniu. Zdaniem Sądu Okręgowego, zarzut obrońcy w tym zakresie jest zupełnie

bezpodstawny, gdyż jest sprzeczny z materiałem dowodowym i z doświadczeniem życiowym. W sposób oczywisty śmierć żony wpłynęła na znaczne pogorszenie sytuacji życiowej M. H., w sposób oczywisty śmierć matki wpłynęła na znaczne pogorszenie sytuacji życiowej K. W.. Pojęcie „sytuacji życiowej” użyte w treści przepisu art. 46 § 2 kk nie jest tak wąskie, jak ujmuje to obrońca w apelacji, i dotyczy nie tylko pogorszenia sytuacji finansowej. Oceny Sądu Okręgowego nie zmienia także podkreślany przez obrońcę fakt, że K. W. nie mieszkała wspólnie z pokrzywdzoną, zaś świadczenia alimentacyjne otrzymywała za pośrednictwem komornika sądowego.

Nadto obrońca, kwestionując zasadność zasądzenia nawiązek, powołał się na skutek w postaci powstania „uszczerbku dla niezbędnego utrzymania oskarżonego”. Oceniając w tym zakresie zarzut należy stwierdzić, że przesłanka miarkowania wysokości nawiązki została zawarta w przepisie art. 47 § 4 kk i odnosi się wyłącznie do miarkowania nawiązki zasądzonej na podstawie art. 47 § 3 kk, zatem nie dotyczy nawiązek orzeczonych wobec K. W. i M. H.. Z tych powodów tak sformułowany przez obrońcę zarzut nie jest zasadny.

Odnosząc się natomiast do zarzutu niezastosowania w sprawie przepisów prawa cywilnego przy orzekaniu nawiązek w trybie art. 46 § 2 kk należy stwierdzić, że w tym zakresie zarzut jest częściowo zasadny. Na wstępie należy jednak podkreślić, że wysokość nawiązek na rzecz K. W. i M. H. wynikająca z zaskarżonego

wyroku (częściowo zmienionego przez Sąd Okręgowy) nie pozostaje w sprzeczności z normą przepisu art. 440 kc. Zdaniem Sądu Okręgowego, sytuacja życiowa oskarżonego, a zwłaszcza jego możliwości zarobkowania po opuszczeniu zakładu karnego, nie uzasadnia tezy, że wysokość zasądzonych na rzecz ww. osób nawiązek jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Z tych względów w sprawie nie było podstaw do miarkowania zasądzonych w pkt 4 wyroku nawiązek. Rację ma natomiast obrońca podnosząc, że Sąd Rejonowy określając wysokość zasądzonych nawiązek winien uwzględnić kwoty pieniężne wypłacone tym osobom przez zakład ubezpieczeń w związku z zaistniałym wypadkiem. Z dowodów przeprowadzonych w postępowaniu odwoławczym wynika kwota wypłacona M. H. przez towarzystwo ubezpieczeniowe tytułem naprawienia szkody i zadośćuczynienia w związku ze śmiercią żony, zatem o tę kwotę Sąd Okręgowy pomniejszył wysokość nawiazki zasądzonej od oskarżonego na rzecz M. H.. Nawiazka bowiem, tak jak inne świadczenia pieniężne zawarte w rozdziale Va Kodeksu karnego, ma charakter kompensacyjny, zatem przy określaniu jej wysokości należy uwzględnić okoliczność naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu lub innym uprawnionym osobom przez podmioty inne niż sprawca przestępstwa. Z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika, że K. W. nie ubiegała się o wypłatę kwot pieniężnych od towarzystwa ubezpieczeniowego, zatem Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do obniżenia kwoty zasądzonej na jej rzecz od

<p>oskarżonego. Należy podkreślić, że wysokość nawiązki zasądzonej na rzecz K. W. nie jest wygórowana na tle innych wyroków wydawanych w podobnym okolicznościach przez sądy w postępowaniach cywilnych i uwzględnia w całości pogorszenie jej sytuacji życiowej wskutek śmierci matki.</p>		
2	Zarzut	
<p>obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 47 § 1-5 kk poprzez bezzasadne zasądzenie niewspółmiernie rażąco wysokich nawiązek na rzecz pokrzywdzonych A. W., M. W., Ł. S. i K. M. w sytuacji kiedy zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności i wymierzenie nawiązek w tej wysokości spowodowałoby dla oskarżonego uszczerbek dla niezbędnego utrzymania siebie oraz w sytuacji kiedy Sąd niestosował przepisów prawa cywilnego i tylko niektórzy z pokrzywdzonych chcieli w ogóle zasądzenia na swoją rzecz nawiązek</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- oceniając ten zarzut należy na wstępie stwierdzić, że zasądzenie nawiązki na podstawie art. 47 § 3 kk jest obligatoryjne - za wyjątkiem opisanym w § 5; w przedmiotowej sprawie nie zachodzi ten wyjątek, zatem argumentacja obrońcy zmierzająca do wykazania naruszenia przepisu art. 47 § 3 kk poprzez jego zastosowanie jest oczywiście bezzasadna;</p> <p>- obrońca nie wykazał w uzasadnieniu apelacji, aby w sprawie</p>		

wobec oskarżonego zachodziły okoliczności wymienione w art. 47 § 4 kk uzasadniające wymierzenie oskarżonemu nawiązek w wysokości niższej niż 10.000 zł;

- Sąd Okręgowy uwzględnił natomiast argumenty obrońcy zmierzające do wykazania, że rażąco surowe było zasądzenie od oskarżonego nawiązek w wysokości po 15.000 zł; Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się do okoliczności stanowiących podstawę do ustalenia nawiązek w takiej właśnie wysokości; zgodzić się należy z obrońcą, że przy określeniu wysokości nawiązki z art. 47 § 3 kk Sąd Rejonowy winien uwzględnić fakt, że nie wszyscy pokrzywdzeni domagali się od oskarżonego nawiązki oraz fakt, że każdy z pokrzywdzonych wymieniony w pkt 5 zaskarżonego wyroku otrzymał od towarzystwa ubezpieczeniowego kwoty pieniężne tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia w związku z zaistniałym wypadkiem znacznie przekraczające kwotę 10.000 zł;

3

Zarzut

obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, 7 kpk w zw. z art. 410 kpk oraz art. 174 kpk poprzez zupełnie dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jedynie na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym pominięciu części materiału dowodowego, w tym zeznań świadków które sąd uznał za wiarygodne oraz zastąpienia zeznań K. W. dokumentami, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia, że

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżony nie udzielał pomocy pokrzywdzonym, był w znacznym stopniu nietrzeźwością czy wręcz w stanie upojenia alkoholowego przez co naruszył znacznie zasady ruchu drogowego co było przyczyną wypadku oraz błędnego ustalenia, iż M. H. i K. W. były zależne materialnie i psychicznie od zmarłej J. H., korzystały z owoców jej pracy i zostały pozbawione związanych z tym szans i nadziei na przyszłość a ich żądania nawiązek nie były wygórowane. Doprowadziło to do nieuwzględnienia wszystkich okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego i wymierzeniu w związku z tym rażąco niewspółmiernie surowej kary, środków karnych oraz nawiązek

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

- zarzut w swej treści odnosi się do wielu, luźno ze sobą powiązanych, też dotyczących zarówno błędnej oceny materiału dowodowego i błędnych ustaleń faktycznych skutkujących, zdaniem obrońcy, wymierzeniem oskarżonemu niewspółmiernie surowej kary, środków karnych i nawiązek;

- zarzut dokonania dowolnej oceny materiału dowodowego nie jest zasadny. Obrońca w apelacji starał się wykazać, że oskarżony po wypadku udzielał pomocy pokrzywdzonym i w tym celu powołał się na zeznania A. W. i Ł. S.. Tymczasem z zeznań A. W. wynika, że aktywność oskarżonego sprowadziła się jedynie do „kucania” nad bliżej nieokreślonymi pokrzywdzonymi, zaś z zeznań Ł. S. wynika,

że oskarżony próbował ułożyć pokrzywdzoną J. H. w bezpiecznej pozycji (okoliczność uwzględniona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mimo, iż pokrzywdzona już w takiej pozycji leżała. obrońca nie wskazuje na inne wypowiedzi uczestników wypadku, z których wynikałby zakres pomocy udzielonej przez oskarżonego ofiarom wypadku, zatem sformułowany przez obrońcę zarzut błędnej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie należy uznać za nieuzasadniony;

- niezrozumiały jest zarzut zastąpienia dowodu zeznań K. W. nieokreślonymi dowodami z dokumentów. Oceniając ten zarzut należy mieć na uwadze, że K. W. nie była świadkiem wypadku i nie miała wiedzy mającej znaczenie dla ustalenia przyczyn, przebiegu i skutków wypadku, a zatem w sprawie nie zaistniała potrzeba przesłuchania jej w charakterze świadka. Pełnomocnik pokrzywdzonej składając wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazał tezę dowodową, tj. na podstawie tych dokumentów dążył do wykazania aktualnej sytuacji osobistej i majątkowej pokrzywdzonej w kontekście wniosku o zasądzenie nawiazki na rzecz pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy uwzględniając wniosek pełnomocnika nie miał obowiązku z urzędu przeprowadzić dowodu z zeznań pokrzywdzonej na okoliczności wynikające z dokumentów, gdyż w procedurze karnej nie istnieje prymat dowodów osobowych nad dowodami z dokumentów, zaś obrońca także nie złożył takiego wniosku. Sąd Rejonowy dokonując oceny dokumentów złożonych przez pełnomocnika nie naruszył dyrektyw

określonych w art. 7 kpk i zasadnie na podstawie tych dokumentów przyjął, że śmierć J. H. skutkowałą znacznym pogorszeniem sytuacji życiowej K. W..

- niezasadny jest także zarzut, że wskutek dowolnej oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy dokonał błędnego ustalenia, że oskarżony w chwili wypadku był w znacznym stopniu nietrzeźwości, że kierując w tym stanie samochodem naruszył znacznie zasady ruchu drogowego, a stan nietrzeźwości był przyczyną powstania wypadku. Należy mieć na uwadze fakt, że w sprawie stan nietrzeźwości ustalono poprzez przeprowadzenie badań fizykochemicznych próbki krwi pobranej od oskarżonego, zatem relacje naocznych świadków dotyczące tego, że po zachowaniu oskarżonego nie było widać wpływu alkoholu nie miały znaczenia dla ustalenia wysokości stężenia alkoholu we krwi sprawcy. Sąd Rejonowy uznając, że wykryta w próbkach krwi oskarżonego obecność alkoholu etylowego na poziomie 1,32 promila wskazuje na upojenie alkoholowe oskarżonego w chwili czynu nie dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego, lecz oparł się na wynikach badań fizykochemicznych, które nie zostały skutecznie zakwestionowane przez strony. Nie ma także błędu w rozumowaniu Sądu Rejonowego, który stwierdził, że kierowanie w stanie nietrzeźwości stanowiło rażące naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Odnośnie poglądu Sądu Rejonowego co do przyczyny wypadku należy stwierdzić, że w części uzasadnienia wyroku dotyczącej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego znalazło się stwierdzenie Sądu, iż „stan

nietrzeźwości stał się bezpośrednią przyczyną spowodowania wypadku”. Wyjaśnienie tego stwierdzenia zostało zawarte w dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku: Sąd Rejonowy powołując się na opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych przyjął, że bezpośrednią przyczyną wypadku było zjechanie samochodu V. poza środek jezdni w wyniku błędu popełnionego przez oskarżonego (str. 4 uzasadnienia), zaś stan psychofizyczny oskarżonego jako kierowcy był upośledzony z uwagi na ustalony stopień toksykacji organizmu alkoholem i „zasadniczo eliminował oskarżonego spośród kierujących pojazdem mechanicznym”. Sąd Okręgowy, mając na względzie rozważania Sądu I instancji, nie znajduje podstaw do przyjęcia tezy obrońcy, że Sąd Rejonowy dokonując powyższego wniosku dokonał uprzednio błędnej i dowolnej oceny materiału dowodowego.

4	Zarzut	
<p>obraży przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 366 kpk poprzez zupełnie dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jedynie na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, przy jednoczesnym pominięciu zeznań świadków, które sąd uznał za wiarygodne i nie dążeniu do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności poprzez błędne uznanie, iż zeznania kierowcy busa i innych pasażerów są wiarygodne i jednoznacznie wskazują na winę oskarżonego w sytuacji kiedy zeznania Ł. S. były</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>niespójne, niedokładne i zawierały sprzeczności a większość pasażerów busa nie potrafiło nawet opisać istotnych okoliczności zdarzenia; w konsekwencji Sąd błędnie uznał oskarżonego za winnego przy braku nawet przyczynienia Ł. S. oraz nie dążył do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>obrońca podnosząc ten zarzut zakwestionował wiarygodność zeznań Ł. S. wskazując na sprzeczności zeznań tego świadka w zakresie prędkości kierowanego przez niego pojazdu w chwili wypadku, biegu włączonego w chwili wypadku czy czasu dostrzeżenia pojazdu kierowanego przez oskarżonego. Z treści uzasadnienia apelacji można wnioskować, że obrońca nie znajduje podstaw do przypisania sprawstwa oskarżonemu w sytuacji niewiarygodności zeznań Ł. S. i braku opisu przebiegu wypadku przez pozostałych uczestników wypadku. Oceniając ten zarzut należy zatem wskazać, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, na podstawie którego Sąd Rejonowy przyjął winę oskarżonego, nie ogranicza się wyłącznie do zeznań Ł. S.. Za podstawę swych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy przyjął także wyniki opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Otóż biegły na podstawie śladów zabezpieczonych na jezdni w miejscu wypadku ustalił, że do zderzenia samochodów doszło w odległości około 0,8 m od środka jezdni, (a zatem samochód oskarżonego przekroczył oś jezdni o ok. 80 cm). Wbrew</p>		

twierdzeniom obrońcy, na winę oskarżonego wskazał także inny, niż Ł. S., świadek, tj. A. W., która podała, że samochód oskarżonego przed zderzeniem zjechał do osi jezdni (k. 148). W tych okolicznościach niezasadny jest zarzut obrońcy, iż Sąd Rejonowy nie dążył do wyjaśnienia sprawy i nie przyjął przyczynienia się Ł. S. do zaistnienia wypadku (z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych nie wynika, aby kierujący samochodem V. popełnił błędy w technice jazdy, w tym aby jechał z nadmierną prędkością).

5

Zarzut

obraży przepisów postępowania, tj. art. 201 kpk oraz art. 366 kpk i art. 170 § 1 pkt 1-5 kpk i art. 5 § 2 kpk poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z innego biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, ewentualnie łącznie z dowodem biegłego z zakresu medycyny sądowej i nie dążenie do wyjaśnienia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności w sytuacji kiedy pozostają wątpliwości które powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, gdyż opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego była niepełna, niejasna i zawierała sprzeczności, co zostało już wskazywane na rozprawie sądowej w ustnych zastrzeżeniach, a taki dowód miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy; w konsekwencji sąd nie dążył do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, przy braku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

nawet przyczynienia się kierowcy busa Ł. S.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
podnosząc przedmiotowy zarzut obrońca stwierdził, że opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych przyjęta przez Sąd Rejonowy za podstawę swych ustaleń nie jest pełnowartościowa z uwagi na to, że jest niepełna, niejasna i zawiera sprzeczności. Jednakże analiza argumentów obrońcy wskazanych w uzasadnieniu apelacji nie prowadzi do wniosków postulowanych przez obrońcę. Jak wyżej wskazano, tezę o przekroczeniu osi jezdni biegły sformułował m. in. na analizie śladów złobienia felgi przedniego, lewego koła samochodu V.. Obrońca, podnosząc różne zastrzeżenia co do ustaleń biegłego, nie wykazał w sposób dostateczny, aby to ustalenie biegłego było błędne. W przypadku zaś jednoznacznego ustalenia, że samochód V. znajdował się ok. 80 cm poza swoim pasem ruchu w chwili zderzenia, bez znaczenia są rozważania biegłego odpowiadającego na pytania obrońcy, czy samochód V. w chwili kolizji jechał swoim pasem ruchu, czy też prawymi kołami po trawiastym poboczu. Z tych powodów w sprawie nie zaistniała przesłanka z art. 201 kpk uzasadniająca wywołanie w sprawie nowej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, czy też opinii sporządzonej wspólnie z biegłym z zakresu medycyny sądowej. Zdaniem Sądu Okręgowego, postanowienie Sądu Rejonowego oddalające wniosek obrońcy w tym	

zakresie nie zostało dokonane z naruszeniem przepisu art. 170 § 1 kpk, zaś w sprawie nie zaistniały wątpliwości określone w art. 5 § 2 kpk.		
6	Zarzut	
obraży przepisów postępowania, tj. art. 193 kpk oraz art. 366 kpk i art. 170 § 1 pkt 1 - 5 kpk poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, ewentualnie łącznie z biegłym z zakresu ruchu drogowego, który wypowiedziałby się na okoliczności wskazywane w piśmie złożonych do Sądu, w tym m.in. w przedmiocie przyczynienia się i wpływu pokrzywdzonych poprzez nie zapięcie pasów bezpieczeństwa do zwiększenia skutków wypadku i powstałych w związku z tym większych obrażeń pokrzywdzonych, w tym śmierci pokrzywdzonej J. H.. W konsekwencji Sąd nie uwzględnił przyczynienia się pokrzywdzonych do zwiększenia swoich obrażeń i śmierci J. H. co powinno mieć wpływ na ewentualny mniejszy wymiar kar, środków karnych i orzeczonych nawiązek	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
postanowienie Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie opinii biegłych w celu ustalenia wpływu niezapięcia pasów bezpieczeństwa przez pokrzywdzonych na powstanie większych skutków wypadku nie zostało wydane z naruszeniem		

przepisów prawa procesowego, gdyż ewentualna opinia biegłych miałaby jedynie charakter hipotetyczny i abstrakcyjny. Należy w tym kontekście wskazać, że osobą zapiętą w pasy bezpieczeństwa był zarówno Ł. S. (który wskutek wypadku odniósł obrażenia ciała kwalifikowane z art. 157 § 1 kk) jak i V. K. (1) oraz E. R. (które wskutek wypadku odniosły obrażenia ciała kwalifikowane z art. 157 § 2 kk). Porównanie zatem skutków wypadku jedynie w zakresie osób zapiętych w pasy bezpieczeństwa nie daje podstaw do przyjęcia konkretnego stopnia przyczynienia się do skutków wypadku przez pokrzywdzonych nie zapiętych w te pasy. Z tych powodów w przedmiotowej sprawie nie było potrzeby zasięgnięcia opinii biegłych posiadających specjalistyczną wiedzę, aby wykazać niewątpliwy związek przyczynowy między zwiększeniem stopnia obrażeń ciała pokrzywdzonych a faktem niezapięcia przez nich pasów bezpieczeństwa w chwili wypadku. Sąd Okręgowy podzielił natomiast argumentację obrońcy, iż Sąd Rejonowy wyrokując w sprawie niedostatecznie uwzględnił przyczynienie się pokrzywdzonych do zaistnienia skutków wypadku poprzez niezgodne z przepisami ich zachowanie jako pasażerów pojazdu mechanicznego.

7

Zarzut

obrazy przepisów postępowania, tj. art. 211 kpk w zw. z art. 366 kpk i art. 170 § 1 pkt 1- 5 kpk i art. 5 § 2 poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu w postaci eksperymentu procesowego z udziałem pokrzywdzonego Ł.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

S. na okoliczność odtworzenia przebiegu zdarzenia i ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności, w tym miejsca zdarzenia, kierowcy przekraczającego oś jedni i jego miejsca oraz możliwości uniknięcia wypadku przez kierujących pojazdami i ewentualnego przyczynienia się oskarżonego lub Ł. S., w sytuacji kiedy pozostają wątpliwości które powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego, gdyż biegły nie potrafił określić wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności a zeznania Ł. S. nie były spójne i logiczne oraz zawierały sprzeczności; w konsekwencji Sąd uznał błędnie oskarżonego za winnego spowodowania wypadku przy braku nawet przyczynienia się kierowcy busa Ł. S.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

postanowienie Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie eksperymentu nie zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa procesowego (art. 211 kpk, art. 170 § 1 kpk), gdyż niewykonalne byłoby odtworzenie mechanizmu wypadku (eksperyment stanowiłby podstawę dokonania ustaleń faktycznych jedynie wówczas, gdyby w warunkach eksperymentu doprowadzić oskarżonego do stanu nietrzeźwości, a następnie oba pojazdy biorące udział w przedmiotowym wypadku zderzyć ze sobą w czasie, gdy w środku byłiby obaj kierujący). Miejsce zderzenia pojazdów zostało w sprawie ustalone na podstawie materialnych śladów zabezpieczonych na miejscu wypadku, zaś w sprawie brak

<p>jakichkolwiek podstaw do przyjęcia przyczynienia się Ł. S. do zaistnienia wypadku, zatem w tym zakresie w sprawie nie zaistniały nieusuwalne wątpliwości dotyczące ustalenia sprawstwa oskarżonego. Oddalenie wniosku dowodowego przez Sąd Rejonowy nie jest wyrazem zaniechania tego Sądu do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy (zarzut naruszenia przepisu art. 366 § 1 kpk), gdyż przeprowadzenie tego dowodu nie było niemożliwe.</p>		
<p>8</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>obraży przepisów postępowania, tj. art. 391 kpk w zw. z art. 392 i art. 366 § 1 kpk poprzez nie przesłuchanie świadka V. K. (2) i jedynie odczytanie jej zeznań w sytuacji kiedy obrońca oskarżonego nie wyraził na to zgody i wniósł o wezwanie oraz przesłuchanie świadka oraz w sytuacji kiedy świadek ten ma istotne znaczenie dla ustalenia okoliczności sprawy a materiał dowodowy nie wskazuje, iż obecnie świadek ten przebywa na pewno za granicą i że nie posiada wizy. W konsekwencji Sąd nie dążył do ustalenia istotnych okoliczności sprawy i uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w zarzucie; - przesłanką pozytywną do zastosowania przepisu art. 391 § 1 kpk nie jest zgoda strony, w tym zgoda obrońcy, lecz wyłącznie</p>		

okoliczności wskazane w dyspozycji przepisu, w tym przypadku fakt przebywania świadka poza granicami Polski; obrońca w apelacji nie wykazał, aby świadek w czasie trwania procesu przed Sądem I instancji przebywała na terytorium Polski;

- ujawnione zeznania V. K. (2) nie zawierają okoliczności istotnych dla sprawy, zatem zupełnie błędne jest twierdzenie obrońcy, że „świadek ten ma istotne znaczenie dla ustalenia okoliczności sprawy”; obrońca podnosząc zarzut o takiej treści ignoruje fakt, że świadek w swych zeznaniach przyznała, że „ja nie pamiętam momentu zderzenia się samochodów, wiem o tym z opowieści” (k. 174v);

- z tych powodów zupełnie bezzasadnie brzmi zarzut obrońcy, iż Sąd Rejonowy ujawniając treść zeznań świadka nie dążył do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy;

9

Zarzut

obrazy przepisów postępowania, tj. art. 415 kpk w zw. z art. 366 kpk i art. 167 kpk poprzez bezzasadne zasądzenie na rzecz pokrzywdzonych i ich bliskich rażąco niewspółmiernie wysokich nawiązek w sytuacji kiedy M. H. zawarł z ubezpieczycielem ugodę i zaspokoił w ten sposób swoje roszczenia, co wynika z jego zeznań i załączonych przez niego dokumentów a ponadto w sytuacji kiedy Sąd nie wyjaśnił i nie ustalił: czy wobec pozostałych pokrzywdzonych było z ubezpieczycielem prowadzone postępowanie, czy zostało zakończone a jeżeli tak to w

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>jaki sposób, czy zostały zasądzone jakieś kwoty pieniężne, czy były zawierane w tym przedmiocie ugody z pokrzywdzonymi. W konsekwencji Sąd nie uwzględnił tych okoliczności, które niewątpliwie powinny mieć wpływ na wymiar kary i środków karnych ale przede wszystkim powinny skutkować nie zasądzeniem nawiązek lub ewentualnie znacznym zmniejszeniem ich wysokości</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- w sprawie nie doszło do naruszenia przepisu art. 415 kpk, gdyż przepis ten nie miał zastosowania w sprawie;</p> <p>- Sąd Okręgowy uznaje za zasadny przedmiotowy zarzut w części dotyczącej bezpodstawnego zaniechania przez Sąd I instancji ustalenia z urzędu wysokości kwot pieniężnych otrzymanych przez pokrzywdzonych od towarzystwa ubezpieczeniowego w związku z wypadkiem, gdyż informacje te były istotne dla ustalenia zasadności i wysokości świadczeń pieniężnych zasądzonych od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych; Sąd Okręgowy braki postępowania dowodowego w tym zakresie uzupełnił w toku postępowania odwoławczego uwzględniając wnioski dowodowe obrońcy;</p>		
<p>10</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>obraży przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez zupełnie dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, jedynie na niekorzyść</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

oskarżonego w sytuacji kiedy okoliczności sprawy w tym m.in. postawa oskarżonego po wypadku, młody wiek, brak wcześniejszego popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu, grożąca kara i nawiązki oraz żądanie w drodze regresu przez ubezpieczyciela zwrotu wypłaconych na rzecz pokrzywdzonych kwot powoduje, iż Sąd powinien ustalić, że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami i zakaz prowadzenia pojazdów powinien być znacznie mniejszy aniżeli orzeczony przez Sąd dożywotni zakaz

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

- Sąd Rejonowy orzekając środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jak i orzekając łączny środek dostatecznie uwzględnił okoliczności łagodzące, przemawiające na korzyść oskarżonego; niemniej okoliczności te nie miały zasadniczego znaczenia w sprawie, zatem w sprawie nie zachodził wyjątkowy wypadek uzasadniający odstąpienie od zastosowania w sprawie art. 42 § 3 kk;

- bezzasadne jest wskazywanie przez obrońcę, że okoliczność grożącej oskarżonemu kary, wymierzenie mu środka kompensacyjnego czy też hipotetyczny obowiązek spłaty zakładowi ubezpieczeń kwot wypłaconych ubezpieczycielowi uzasadnia obniżenie czasu trwania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, gdyż są to

okoliczności irrelevantne z uwagi na treść przepisu art. 56 kk;		
11	Zarzut	
<p>obrazy przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk oraz art. 424 kpk poprzez zupełnie dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, jedynie na niekorzyść oskarżonego, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego przy pominięciu części materiału dowodowego oraz wymierzenie w związku z tym rażąco niewspółmiernie wysokiej kary, środków karnych i nawiązek oraz nie ustalenie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności stanu faktycznego w sytuacji kiedy nieuwzględnione przez sąd okoliczności sprawy, w tym m.in. pomoc pokrzywdzonym przez oskarżonego, przeproszenie przez oskarżonego na ostatnim terminie rozprawy, ciężka sytuacja majątkowa i osobista oskarżonego oraz grożąca kara pozbawienia wolności i wysokość nawiązek wiążąca się z uszczerbkiem dla niezbędnego utrzymania oskarżonego, ewentualne dochodzenie przez ubezpieczyciela w drodze regresu zwrotu przez oskarżonego wypłaconych pokrzywdzonym i ich bliskim sum pieniężnych oraz charakter przestępstw zarzucanych oskarżonemu co do których powinna być zastosowana zasada absorpcji a nie kumulacji oraz zawarcie przez M. H. ugody z ubezpieczycielem, jak również uznanie przez Sąd jazdy pod wpływem alkoholu za znacznie naruszenie zasad ruchu drogowego oraz za obciążające oskarżonego gdy należy to do znamion przestępstwa, przyczynienie się pokrzywdzonych do zwiększenia obrażeń poprzez</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>niezapięcie przez nich pasów bezpieczeństwa, wskazują na konieczność ustalenia pełnego stanu faktycznego również i o te okoliczności oraz znacznego obniżenia kary, środków karnych, zakazu prowadzenia pojazdów i nawiązek lub też nieorzekania w ogóle nawiązek, które w obecnej postaci są dla oskarżonego niewykonalne</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> - zarzut obrońcy ma charakter mieszany; wprawdzie obrońca wskazuje w treści zarzutu na obrazę przepisów postępowania, to jednak w znacznej części zarzut ten dotyczy rażącej niewspółmierności wymierzonej kary i innych konsekwencji skazania; - oceniając zasadność zarzutu z pkt 3 Sąd Okręgowy odniósł się do zagadnienia naruszenia przepisu art. 7 kpk w kontekście rozważań Sądu I instancji co do zachowania oskarżonego po wypadku, zatem nie zachodzi potrzeba ponownego przedstawienia rozważań Sądu Okręgowego w tym aspekcie; - zarzut rażącej niewspółmierności środka karnego został oceniony w pkt 3. 10; - zarzut dotyczący zasadności wymierzenia nawiązek i ich wysokości został oceniony w pkt 3.1 i pkt 3.2; - Sąd Okręgowy podziela zarzut rażącej niewspółmierności, wymierzonej za czyn z pkt I aktu oskarżenia, kary pozbawienia wolności; wprawdzie Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił i właściwie		

ocenił okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego jak i okoliczności wpływające na podwyższenie wymiaru kary, wprawdzie właściwie przyjął, że nieprawidłowością przypisaną pasażerom jest to, że nie zabezpieczyli się pasami „co mogło umniejszyć jedynie skutki doznanych obrażeń”, to jednak tej okoliczności nie uwzględnił dokonując wymiaru kary pozbawienia wolności; Sąd Okręgowy przychylił się do argumentacji obrońcy, iż jest to okoliczność mająca znaczenie w sprawie i wpływająca na obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności; nie ulega w sprawie wątpliwości, iż najbardziej rozległe obrażenia ciała (skutkujące śmiercią w przypadku jednej z pasażerek) powstały u osób, które podróżując samochodem V. nie miały zapiętych pasów bezpieczeństwa; należy wskazać, że żadna z osób zapiętych w pasy bezpieczeństwa nie wypadła z samochodu, mimo że samochód po zderzeniu z V. koziółkował; w tych okolicznościach należy przyjąć przyczynienie się pokrzywdzonych do zwiększenia rozmiarów powstałej szkody, a w konsekwencji uznać tę okoliczność za podstawę do obniżenia wymiaru kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu za czyn z pkt I aktu oskarżenia;

- Sąd Okręgowy podziela także argumentację obrońcy, iż Sąd Rejonowy wymierzając karę łączną pozbawienia wolności nie wykazał, aby w okolicznościach sprawy zastosować zasadę kumulacji kar; Sąd Okręgowy mając na względzie związek czasowy i rodzajowy czynów przypisanych oskarżonemu uznał, że w sprawie kara łączna

<p>winna być ukształtowana poprzez zastosowanie zasady apercacji;</p>		
<p>12</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>obraży przepisów postępowania, tj. art. 627 kpk w zw. z art. 624 kpk i art. 616 § 1 kpk oraz art. 618 § 1 kpk poprzez nie zwolnienie oskarżonego od kosztów procesu w sytuacji kiedy większość dowodów przeprowadzanych była z urzędu, pełnomocnik M. H. nie przedłożył rachunku, uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na m.in. sytuację rodzinną, brak majątku oraz stabilnych dochodów, grożącą karą i orzeczeniem nawiązek a także możliwością dochodzenia przez ubezpieczyciela w drodze regresu zwrotu zapłaconych pokrzywdzonym kwot</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów art. 616 § 1 kpk i art. 618 § 1 kpk, gdyż oskarżony został obciążony realnymi wydatkami powstałymi w sprawie;</p> <p>- Sąd Rejonowy stosując w sprawie art. 627 kpk w sposób uzasadniony nie zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, gdyż w sprawie nie zachodziły przesłanki określone w art. 624 § 1 kpk; oskarżony będzie wprawdzie wykonywał karę pozbawienia wolności, to jednak dotychczas w sprawie nie zostało wykazane, iż ewentualna przymusowa egzekucja tych należności będzie oczywiście bezskuteczna; nie jest też wykluczone, iż oskarżony wykonując</p>		

<p>karę pozbawienia wolności zostanie odpłatnie zatrudniony i będzie mógł wówczas w ratach spłacić swe zadłużenie;</p> <p>- oskarżony po zakończeniu wykonywania kary pozbawienia wolności będzie miał nieograniczone możliwości podjęcia pracy zarobkowej (jest osobą młodą, w pełni zdolną do pracy), zatem będzie mógł przystąpić do spłacania należności wynikających z wyroku;</p>		
13	Zarzut	
<p>obraży prawa materialnego, tj. art. 178a § 1 kk oraz art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk oraz w zw. z art. 11 § 1-3 kk oraz art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk i art. 90 § 2 kk poprzez bezzasadne skazanie oskarżonego i uznanie, iż oskarżony dopuścił się dwóch czynów stanowiących dwa odrębne przestępstwa, za które zostały wymierzone dwie kary pozbawienia wolności i odrębne środki karne, a następnie kara łączna i łączny środek karny w sytuacji kiedy już sama kara wymierzona za czyn z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, gdzie uwzględniono w art. 178 § 1 kk surowszą odpowiedzialność karną oskarżonego i jazdę w stanie nietrzeźwości powoduje, że bezzasadnym byłoby dodatkowe ukaranie oskarżonego za czyn z art. 178a § 1 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

<p>- w sprawie nie doszło do naruszenia przepisów prawa materialnego wymienionych w zarzucie;</p> <p>- istota zarzutu obrońcy, wbrew wskazanym przepisom, dotyczy błędnego - zdaniem obrońcy - przyjęcia przez Sąd Rejonowy, iż zachowanie oskarżonego objęte aktem oskarżenia stanowiło dwa czyny; odnosząc się do tego zarzutu należy wskazać, że w sprawie nie zachodziły podstawy do uznania czynu z art. 178a § 1 kk jako czynu współukaranego, gdyż z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony w stanie nietrzeźwości kierował pojazdem mechanicznym przez wiele kilometrów (realizując w ten sposób wszystkie znamiona czynu z art. 178a § 1 kk), a zatem brak jest pomiędzy przypisanymi mu czynami tożsamości miejsca ich popełnienia;</p>		
	Wniosek	
<p>- o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia dotyczącego spowodowania wypadku oraz znaczne obniżenie kary i środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów za II czyn,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>- o znacznie obniżenie rażąco niewspółmiernie wysokiej kary, środków karnych i orzeczonych nawiązek</p> <p>ewentualnie:</p> <p>- o uchylene w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania gdyby Sąd uznał, iż zachodzi potrzeba</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

uzupełnienia istotnych dowodów na etapie postępowania przed Sądem I instancji	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<ul style="list-style-type: none"> - wnioski apelacji podlegają częściowemu uwzględnieniu z uwagi na częściową zasadność niektórych z podniesionych zarzutów; - Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił w sprawie, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zarzuconego mu w pkt I aktu oskarżenia, zatem w sprawie nie zachodziły okoliczności uzasadniające zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu; - w sprawie nie zachodził także wyjątkowy wypadek opisany w art. 42 § 3 kk, zatem w sprawie nie ma podstaw do odstąpienia od zastosowania tego przepisu, a w konsekwencji do wymierzenia oskarżonemu łącznego środka karnego innego niż dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; - Sąd Okręgowy częściowo uwzględnił zarzuty apelacji zmierzające do wykazania rażącej surowości wymierzonej za czyn z pkt I wyroku kary pozbawienia wolności i kary łącznej pozbawienia wolności i zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył do 4 lat karę pozbawienia wolności za czyn z pkt I wyroku i w konsekwencji - stosując zasadę asperacji - wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 3 miesięcy; - Sąd Okręgowy uwzględnił zarzuty apelacji dotyczące wysokości	

nawiązki zasądzonej od oskarżonego na rzecz M. H. i zmienił wyrok w ten sposób, że obniżył wysokość zasądzonej na jego rzecz nawiązki o kwotę, którą pokrzywdzony otrzymał od towarzystwa ubezpieczeniowego;

- Sąd Okręgowy uwzględnił także argumentację obrońcy dotyczącą rażącej surowości wymierzonych w pkt 5 wyroku nawiązek i obniżył wysokość tych nawiązek do minimalnej ustawowo określonej kwoty uznając, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do podwyższenia tego minimalnego progu;

- Sąd Okręgowy uznał, że w sprawie nie zachodzą okoliczności uzasadniające wniosek apelacji o uchylenie rozstrzygnięcia o zasądzeniu nawiązki na rzecz K. W. jak też o obniżenie tej kwoty;

- w sprawie nie zachodziły podstawy do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania określone w art. 437 § 2 kpk;

14

Zarzut

rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec D. S. wyrażająca się w wymierzeniu mu za opisany w pkt I a/o występki z art. 177 § 2 kk w zb. art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk kary 5 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 178a § 1 kk opisany w pkt II a/o - kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz wymierzeniu kary 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jako kary łącznej za obydwie zarzucone mu czyny, wyrażająca się w niedostatecznym uwzględnieniu stopnia winy,

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>społecznej szkodliwości czynów, okoliczności podmiotowo - przedmiotowych związanych z ich popełnieniem, rozmiaru i następstw szkody wyrządzonej przestępstwem, postawy oskarżonego w toku całego postępowania oraz celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz poczucia sprawiedliwości, w tym represji, prewencji ogólnej i szczególnej</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>błędny jest pogląd oskarżycielki posiłkowej, że w przedmiotowej sprawie kary pozbawienia wolności za poszczególne czyny jak i kara łączną zostały wymierzone wskutek niedostatecznego uwzględnienia wskazanych w zarzucie przesłanek; zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo rozważył wszelkie (poza przyczynieniem się pokrzywdzonych do zwiększenia rozmiarów szkody) przesłanki wpływające zarówno na podwyższenie jak i obniżenie wymiaru kary, zatem w sprawie nie było podstaw do podwyższenia wymiaru kar pozbawienia wolności</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wniosek o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia kary 7 lat pozbawienia wolności, za czyn z pkt II aktu oskarżenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i wymierzenie jako kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>z uwagi na przyczynienie się przez pokrzywdzonych do zwiększenia skutków czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku w sprawie nie zachodziły podstawy do zaostrzenia wymiaru kary pozbawienia wolności, a wręcz przeciwnie okoliczność ta, nieuwzględniona przez Sąd I instancji, uzasadniała zmianę wyroku poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności wymierzonej w pkt I wyroku; w sprawie nie zaistniały także okoliczności uzasadniające zastosowanie zasady kumulacji przy kształtowaniu wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności;</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<ul style="list-style-type: none"> - wymiar kary pozbawienia wolności za przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt I wyroku; - wymiary kary łącznej pozbawienia wolności; - wysokość nawiązek orzeczonych na rzecz pokrzywdzonych; 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<ul style="list-style-type: none"> - Sąd Rejonowy dokonując wymiary kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku nie uwzględnił faktu przyczynienia się pokrzywdzonych do zwiększenia rozmiarów szkody; - Sąd Rejonowy zasądzając nawiązki w pkt 4 i 5 wyroku nie uwzględnił wszystkich okoliczności sprawy, w tym przede wszystkim kwot otrzymanych przez pokrzywdzonych od towarzystwa ubezpieczeń; 	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	pełnomocnicy oskarżycieli posiłkowych złożyli na rozprawie odwoławczej wnioski o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych zwrotu

	<p>kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym, zatem na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk Sąd Okręgowy uwzględnił w całości te wnioski, zaś wysokość zasądzonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych kwot określił na podstawie:</p> <p>- § 11 ust. 2 pkt 4 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800) (w stosunku do K. W. i M. H.),</p> <p>- § 11 ust. 2 pkt 4 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265) (w stosunku do M. W.),</p>
IV	<p>w sprawie doszło do obniżenia wymiaru kary zasadniczej, zatem Sąd Okręgowy zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego opłatę za obie instancje w kwocie 400 zł i zasądził na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 634 kpk połowę wydatków postępowania odwoławczego, tj. kwotę 10 zł</p>
V	<p>apelacja oskarżycielki posiłkowej K. W. okazała się w całości bezzasadna, zatem zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych winna ponieść opłatę oraz zgodnie z art. 633 kpk w zw. z art. 634 kpk połowę wydatków postępowania odwoławczego, tj. kwotę 10 zł; jednakże biorąc pod uwagę trudną sytuację majątkową oskarżycielki posiłkowej Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił tę oskarżycielkę od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze związanych z jej udziałem w sprawie</p>

7. **PODPIS**